

I Foretal til korrespondancekurset

II Indledning til korrespondancekurset

Per Bruus-Jensen

I Fortale til korrespondancekurset

Dette kursus er skrevet for åndeligt interesserede og søgende mennesker, der uden særlige forkundskaber ønsker at påbegynde et studium af Martinus' kosmiske verdensbillede. Skildringen af et verdensbillede som det, Martinus igennem sit hovedværk "Livets Bog" præsenterer for menneskeheden, kaldes en KOSMOLOGI, og nærværende kursus må betragtes som et indføringskursus i Martinus kosmologi. Det rummer en fuldstændig, men elementær fremstilling af kosmologiens bærende tanker, ideer og principper og har først og fremmest til opgave at indføre den studerende i den begrebsverden, som Martinus med sit kosmiske verdensbillede bringer os i berøring med. Ved kursets afslutning skulle den interesserede læser så dels være absolut fortrolig med hele denne begrebsverden og dels være i besiddelse af en vis forståelse af hovedlinierne i det kosmiske verdensbillede.

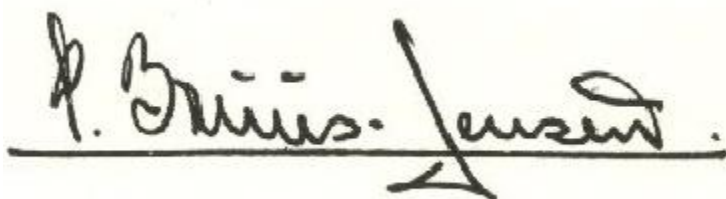
På den ene side er Martinus' kosmiske verdensbillede et rent produkt af viljeført intuition og intellektualiseret følelse. På den anden side er det endnu ganske nyt i sin fremtræden her på jorden, og endelig må man gøre sig klart, at dets tilsyneladende udelukkende er dikteret af behovet for en ny og tidssvarende afsløring af livsmysteriets løsning. Det kosmiske verdensbillede har således en opgave at løse, og da denne opgave i virkeligheden består i at løfte mennesket op mod en endnu højere opfattelse af livet og tilværelsen, naturen, verdensaltet og Guddommen end den, det hidtil har levet på og er nået frem til, er det givet, at nævnte verdensbillede må rumme et fond af revolutionerende tanker, begreber og anskuelser, som er aldeles ukendte og fremmede for det tyvende århundredes menneskehed. Vi må derfor med det samme forberede læseren på, at studiet utvivlsomt vil byde på mange overraskelser undervejs, hvorfor det gælder om, at man fra starten indstiller sig rigtigt til det. Vi vil derfor straks gå over til at tale om den rette indstilling til studiet af Martinus' kosmiske verdensbillede.

Med hensyn til den rette indstilling til studiet af Martinus' kosmiske verdensbillede tænker vi her på den indstilling, der uden videre giver løfte om det størst mulige personlige udbytte af den indsats, der ydes. Som allerede nævnt rummer Martinus kosmologi et fond af fuldstændigt nye tanker, begreber og anskuelser, men det at disse foreteelser er nye og derfor ukendte, betyder dog ikke, at de også er uforståelige. Enhver vil kunne forstå dem, når blot vedkommende virkelig af hjertet ønsker det. Nægtes kan det dog ikke, at der vil blive stillet visse krav til den studerendes interesse, udholdenhed, fantasi, abstraktionsevne og logisk sans, men absolut ikke mere end hvad ethvert normalt begavet menneske med lethed vil kunne præstere. Det er således ikke på disse områder, den studerende vil kunne møde sin "tærskelens vogter", hvilket vil sige den hindring, der udelukker vedkommende fra at få fuldt udbytte af sit studium. – Det er på et helt andet område.

Igennem alle tider har det været således, at åbenhed, ydmyghed og tålmodighed var egenskaber, som den, der ønskede større viden og højere erkendelse vedrørende livet og dets love, måtte være i besiddelse af for at kunne tilegne sig denne viden og erkendelse, thi uden disse personlige egenskaber var vedkommende på forhånd dømt til at indtage en forkert holdning til problemerne og blev derigennem selv den største hindring for sine egne ønskers opfyldelse i den retning. Dette krav til åbenhed, ydmyghed og tålmodighed er således en lov, hvorpå al erkendelse – og her først og fremmest al åndelig erkendelse – baserer sig, og naturligvis gælder den også i vores århundrede. Er man ydmyg, vedkender man sig også let og gerne sin egen vidensbegrænsning, ligesom man er parat til at acceptere det mulige i eksistensen af en højere viden. Er man derimod ikke ydmyg, vil man have overordentligt svært ved at indse, at der er grænser for ens viden, og man er følgelig ikke indstillet på at lære noget af andre. –Åbenhed betinger, at man interesserer sig for alle livets tildragelser og tilskikkelser, samt at man ved et problems løsning er parat til at tage alle muligheder i betragtning. Mangel på åbenhed er ofte en følge af mangel på ydmyghed og resulterer i, at man på forhånd tager afstand fra det – og her oftest lige akkurat det egentlige værdifulde. Tålmodighed er en egenskab, der hjælper én til at kunne vente og se og til ikke at opgive noget, fordi tingene ikke udvikler sig så hurtigt,

som man kunne ønske sig. Mangler man derimod tålmodighed, er man tilbøjelig til at forkludre alt, blot fordi man ikke kan vente. Ligeledes betinger utålmodighed, at man let danner sig forhastede meninger, som man i kraft af eventuel manglende ydmyghed senere måske er meget lidt tilbøjelig til at indrømme som værende forhastede og tjenlige til revision. – I virkeligheden er disse tre egenskaber emne og stof til en hel lille afhandling for sig. En sådan skal vi dog ikke komme ind på her, men må nøjes med at antyde deres store betydning for al tilegnelse af erkendelse og viden. Historien beretter om det, og livet i den daglige tilværelse bekræfter og bevidner det. Vi tvinges derfor til at fremhæve, at den rette indstilling til studiet af Martinus kosmiske verdensbillede består i, at man foruden udholdenhed, fantasi, abstraktionsevne og logisk sans mobiliserer alt hvad man råder over af åbenhed, ydmyghed og tålmodighed, at man forholder sig til det yderste tolerant og afventende, men samtidigt nøgtern og kritisk til alt, hvad man under studiet af Martinus kosmologi bringes i berøring med af nye og muligvis uventede og overraskende synspunkter og anskuelser. Thi dette at indstille sin mentalitet således er i virkeligheden det samme som at rense sit hjerte, og i lige så høj grad dette lykkes, i lige så høj grad vil studieudbyttet vokse, og synet af Guddommen og kærligheden som verdensaltets grundtone blive vedkommendes umistelige ejendom.

Og med disse indledende bemærkninger vil vi ønske den studerende held og lykke, inspiration og udbytte og herefter gå over til helt at hellige os skildringen af Martinus' kosmiske verdensbillede.

P. Bruns-Larsen.

II Indledning til korrespondancekurset

Som hovedresultat af den indsats, der fra naturvidenskabens side er ydet på det forsknings- og erkendelsesmæssige område, kan menneskeheden i dag notere sig et overordentligt omfattende og indgående kendskab til naturens love og kræfter. I praksis har dette kendskab vist sig at have betydning for skabelsen af den teknik, der nu i så høj grad præger kulturen og i væsentlig grad bidrager til at lette menneskets kamp for tilværelsen.

Set ud fra et kosmologisk synspunkt må man imidlertid anse det erhvervede kendskab til selve naturkræfterne og naturlovene for at være det vigtigste, det primære resultat af ovennævnte indsats, medens den af dette kendskab affødte teknik, alle dens vidunderlige og imponerende muligheder taget i betragtning, må anses for at være det mindre vigtige, det sekundære resultat af samme indsats. Baggrunden for dette synspunkt er foruden den kendsgerning, at teknikken er et resultat, en virkning af det tilegnede kendskab til naturlovene m.v., det faktum, at jordkloden stadig i meget stor udstrækning er skueplads for udbredt nød og elendighed – ikke mindst inden for menneskehedens tilværelsesområde. At dette virkelig er tilfældet, kan imidlertid ikke blot betragtes som et udtryk for teknikkens elendighedseliminerende begrænsninger, men må desværre i stor udstrækning ligefrem anses for at være et resultat af en direkte lidelsesbefordrende anvendelse af teknik og tekniske muligheder. Således er f.eks. enhver form for krigsmateriel samt jagt- og fiskeriudstyr m.v. udtryk for drabs- og lidelsesbefordrende tekniske produkter, der ligefrem med hensigt er skabt ud fra ønsket om at gøre befordringen af drab, lemlæstelse og lidelse mulig.

Denne situation gør det til kendsgerning, at de tekniske præstationer ikke udelukkende er til glæde og velsignelse for menneskene og de øvrige levende væsener, der fører deres tilværelse på jordkloden, men at de i et stort antal tilfælde tværtimod er direkte til forbandelse og ulykke for disse. At man dog ikke kan give selve teknikken skylden herfor, hvorimod den må placeres hos menneskeheden selv, er aldeles utvivlsomt, men det er lige så utvivlsomt, at denne skyld i langt højere grad er et udtryk for uvidenhed og derigennem et vidnesbyrd om menneskehedens udviklingsmæssige position, end den er udtryk for en egentlig fejl eller abnormitet ved denne.

At hovedparten af menneskehedens trængsler og lidelser dybest set er et resultat af uvidenhed, er uvidenhedens virkninger, og ikke symptomer på en virkelig realistisk fejl, defekt eller abnormitet ved denne, må ud fra et kosmologisk synspunkt siges at være ikke blot en formildende, men endog en heldig omstændighed. Begrundelsen

for dette udsagn er meget enkelt og naturligt den, at uvidenhed gennem en passende indsats kan forvandles til viden. Således kan det, som f.eks. var uvidenhed i går, måske blive til viden i dag; og det, som er uvidenhed i dag, vil muligvis blive forvandlet til viden i morgen. Og da lidelserne netop er uvidenhedens frugter, må disse frugter naturnødvendigt forsvinde sammen med det, der var kilden til dem. I hvert fald hindres udløsningen af nye lidelser og vanskeligheder i det øjeblik, årsagen til deres opståen neutraliseres og ophæves.

Vores første kosmologiske facit må da blive netop det, vi i fortalen til "Livets Bog" møder fra Martinus egen hånd, idet han dér skriver: " – Thi uvidenhed er nemlig den virkelige årsag til alt, hvad der hører ind under det, verden kalder "det onde". Der, hvor uvidenhed fjernes, ophører det såkaldte "onde" med at eksistere. " (Livets Bog I, stk. 19.)

Altså. – Der hvor uvidenheden fjernes, ophører det såkaldte onde med at eksistere.

Studerer man dette facit nærmere, viser det sig hurtigt, at betydningen og vigtigheden af dets ideindhold kun vanskeligt kan overvurderes, idet det på én gang røber lidelsernes årsag samt midlet til ophævelsen af denne årsag. Dette middel er, som det vil ses, at gøre uvidenhed til viden. Man kan kun vanskeligt overse den kendsgerning, at der her er tale om en nøgtern anvisning på den uundgåelige vej, menneskeheden, og med den hvert eneste menneske, må gå for at komme fri af den sump af lidelser og kvaler, fysiske såvel som psykiske, den nu er opslugt i. Vores første kosmologiske facit er således intet mindre end en appel til hvert eneste menneske. Det er lige så vel en appel til direktøren som til kontorbudet, til ministeren som til chaufføren, til kongen som til arbejderen, til paven som til degnen; – men først og fremmest er det en appel til mennesket i hverdagen, hvormed menes mennesket i dets umiddelbare omgang og vekselvirkning med sine omgivelser, hvad enten disse viser sig for det i skikkelse af medmennesker, eller de viser sig for det som dyr eller planter, ja selv mineraler. Det er med andre ord en appel, der har bud til os alle, hvad enten vi er høje eller lave, onde eller gode, skønne eller uskønne, kloge eller ukloge. – Alle kan vi lære noget af andre, og alle har vi noget, vi kan lære andre. At indstille sin bevidsthed på denne bølgelængde er at indstille den på livets egen tale, thi det vil ved nærmere eftersyn vise sig, at vores første kosmologiske facit ikke er udtryk for et menneskeligt påfund, hvorimod det er en konsekvens af livets egne love. Det ved det, der er af menneskelig natur, er så absolut kun formuleringen, hvorimod dets ideindhold er identisk med livets egen direkte tale. Senere vil det yderligere afsløre sig, at bevidsthedens indstilling på denne livets egen tale er ensbetydende med dens indstilling på Guds egen personlige korrespondanceform, thi at gøre uvidenhed til viden og dermed bidrage til fjernelsen af de frygtede lidelser og deres sikre årsag, er en opgave, vi alle af livet selv er viet til at deltage i løsningen af. Lidelsernes årsag er alles problem. Den er menneskehedens fælles problem, og dette fælles problem gør uden videre alle til lærere og alle til elever. At forstå dette samt med ydmyghed og sagtomdighed at føre denne forståelse ud i livet er utvivlsomt den vej, som i dag i hverdagen står mennesket åben som en mulighed for at gøre Guds vilje til sin vilje og dermed sig selv til ét med Gud.

At gøre uvidenhed til viden er derfor ledemotivet i dette kursus i Martinus kosmologi og åndsvidenskab – er selve baggrunden og begrundelsen for dets skabelse og fremtræden; men det må aldrig glemmes, at det KUN er et beskedent supplerende bidrag til Martinus eget hovedværk "Livets Bog", et bidrag, som sigter mod at gøre tilegnelsen af det originale materiale, som dette hovedværk rummer, en smule lettere for den studerende. Som sådant betragtet vil nærværende kursus således aldrig nogensinde kunne komme til at spille en så dominerende rolle, at det overflødiggør andre lignende bidrag eller gør dem betydningsløse. – Thi alle er vi lærere, og alle er vi elever.
